

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Cdo/169/2019
Identifikačné číslo spisu: 8609201666
Dátum vydania rozhodnutia: 12.08.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Bajánková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:8609201666.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu B. I., bytom X. B.W. XXX/X, XXX XX O., právne zastúpeného JUDr. Dušanom Maruščákom, advokátom, Nám. SNP 538/1, 091 01 Stropkov, proti žalovanej W. I.W., bytom X. B.Á. XXX/XX, XXX XX O., o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov, vedenom na Okresnom súde Svidník pod sp. zn. 5C/29/2009, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 28. februára 2019 sp. zn. 20Co/5/2018, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Prešove z 28. februára 2019 sp. zn. 20Co/5/2018 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Svidník (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 18. októbra 2017, č. k. 5C/29/2009-267 rozhodol tak, že:

I. z vecí, ktoré mali žalobca a žalovaná v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov prikázal do výlučného vlastníctva žalovanej:

1. nehnuteľnosti:

trojizbový byt č. XX vo vchode č. XX na 7. poschodí bytového domu S. V. s. č. XXX na Ulici X. B. A. O., postaveného na pozemku parcela registra "C", evidovaného na katastrálnej mape pod KN č. XXX/XXX, zastavané plochy a nádvoría vo výmere 907 m² a spoluvlastnícky podiel 7041/545477 na spoločných častiach a spoločných zariadeniach bytového domu a na pozemku parcela registra "C", evidovanej na katastrálnej mape pod KN č. XXX/XXX tak, ako sú tieto vedené v katastri nehnuteľností Okresného úradu Svidník, katastrálny odbor, na LV č. XXXX, kat. úz. O., obec O., okres O. na žalovanej pod B9 v podiele 1/1, podľa znaleckého posudku znalca Y. B. B. č. 80/2013 zo dňa 30.12.2013 vo všeobecnej cene 44.900 eur,

2. vklad na bankovom účte č. XXXXXXXXXXX/XXXX v sume 10.046,80 eura, vedenom v O. O., X.. O., na meno žalovanej (prvý výrok).

II. Žalovanej uložil povinnosť zaplatiť zvyšok dlhu voči W. H., nar.18.09.1956, bytom X. B. XXX/X, XXX XX O., vo výške 19.053,30 eura do 90 dní od právoplatnosti rozsudku (druhý výrok).

III. Žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť zvyšok dlhu vo výške 3.757,51 eura podľa dohody o splnení dlhu v splátkach zo dňa 10.01.2008 veriteľovi VB LEASING SK, spol. s. r. o., so sídlom Nám. 1. mája 11,

810 00 Bratislava, IČO: 31 378 528 do 90 dní od právoplatnosti rozsudku (tretí výrok).

IV. Žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi na vyrovnanie podielu sumu vo výške 1.507,73 eura do troch dní od právoplatnosti rozsudku (štvrtý výrok).

V. Vyslovil, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo (piaty výrok).

VI. Žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť štátu náhradu trov konania v sume 317,76 eura na účet tunajšieho súdu do troch dní od právoplatnosti rozsudku (šiesty výrok).

VII. Žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť súdny poplatok v sume 1 182 eur na účet tunajšieho súdu do troch dní od právoplatnosti rozsudku (siedmy výrok).

1.1. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázané, že do BSM strán sporu patrí vklad na účte v sume 10.046,80 Eur, trojizbový byt č. 78 zapísaný na LV XXXX k. ú. O., záväzok (dlh voči W. H.Á.) vo výške 19.053,30 Eur, záväzok, dlh vo výške 3.757,51 Eur podľa dohody o splnení dlhu v splátkach voči veriteľovi VB LEASING SK, spol. s r. o., ďalej, že do bezpodielového spoluvlastníctva strán sporu patrí akontácia vo výške 245.099 Sk (8.135,80 Eur) a ďalších 21 splátok vo výške po 14.152 Sk (469,76 Eur), teda spolu suma vo výške 18.076 Eur. Žalovanej boli z vecí patriacich do BSM strán sporu prikázané aktíva - trojizbový byt v hodnote 44.900 Eur, vklad na bankovom účte vo výške 10.046,80 Eur a polovica zo sumy zaplatenej stranami sporu počas trvania BSM v prospech W. H. 1.261,37 Eur. Hodnota prikázaných dlhov žalovanej predstavuje sumu 19.053,30 Eur. Žalobcovi boli z vecí patriacich do BSM strán sporu prikázané aktíva - suma vo výške 3.339 Eur, akontácia vo výške 8.135,80 Eur a ďalších 21 splátok po 469,76 Eur, teda suma spolu 18.076 Eur, polovica zo sumy zaplatenej stranami sporu počas trvania BSM v prospech W. H. za poskytnuté peňažné prostriedky (suma 650.000 Sk na kúpu bytu), teda suma 1.261,37 Eur, celkom bola žalobcovi prikázaná hodnota vo výške 22.601,13 Eur. Hodnota prikázaných dlhov žalobcovi predstavuje sumu 3.757,51 Eur. Celková hodnota všetkých vecí, aktív, ktoré patria do bezpodielového spoluvlastníctva strán sporu predstavuje sumu 78.809,30 Eur.

1.2. Vychádzajúc z aktív žalovanej 56.208,17 Eur a z aktív žalobcu 22.601,13 Eur hodnota 1-ice majetku strán sporu (56.208,17 Eur + 22.601,13 Eur = 78.809,30 Eur : 2) predstavuje sumu 39.404,65 Eur. Preto žalovaná by mala zaplatiť žalobcovi na vyrovnanie podielov sumu 16.803,52 Eur (39.404,65 Eur - 22.601,13 Eur). Naproti tomu však žalovaná bola zaviazaná na zapltenie dlhov, ktoré prevyšujú dlhy žalobcu o sumu 15.295,79 Eur (19.053,30 Eur - 3.757,51 Eur). Po odpočítaní sumy 16.803,52 Eur (žalovaná by ju mala zaplatiť žalobcovi na vyrovnanie podielov) od sumy 15.295,79 Eur (dlhy žalovanej, ktoré prevyšujú dlhy žalobcu) sú aktíva žalovanej vyššie oproti aktívam žalobcu o sumu 1.507,73 Eur. A práve túto sumu vo výške 1.507,73 Eur je žalovaná povinná zaplatiť žalobcovi na vyrovnanie podielu.

1.3. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 2 CSP a zároveň súd prvej inštancie rozhodol o trovách štátu a o súdnom poplatku tak, že zaviazal žalobcu zaplatiť 1/2 poplatku v sume 1.182 Eur podľa položky 6 písm. b) Sadzobníka súdnych poplatkov zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov.

2. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu rozsudkom z 28. februára 2019 sp. zn. 20Co/5/2018 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a stranám sporu nepriznal náhradu trov odvolacieho konania.

2.1. Odvolací súd bez nariadenia pojednávania dospel k záveru, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav, vec správne právne posúdil, preto v plnom rozsahu odkázal na odôvodnenie jeho rozsudku. Vo vzťahu k námietkam zo strany odvolateľa v súvislosti so zahrnutím leasingových splátok a akontácie do BSM uviedol, že je zrejmé z leasingovej zmluvy, z ktorej mohol nadobudnúť vlastníctvo veci až po zániku manželstva vzniká leasingovému nájomcovi majetkové právo vo vzťahu k leasingovej spoločnosti a je významné, aká je jeho hodnota. Ohľadom povinnosti manžela vrátiť do BSM čo bolo vynaložené na predmet leasingu, potom logicky vyplýva, že táto hodnota by mala byť zahrnutá do aktív jeho podnikania, ktoré sú určujúce pre stanovenie výslednej čiastky, ktorú by do BSM mal vrátiť (nahradiť) a súčasne tiež za situácie, ak akontácia a leasingovej splátky boli zapltené zo spoločného majetku manželov. So zreteľom na uvedené potom záver súdu prvej inštancie, že do BSM patria konkrétne akontácia leasingovej a 21 leasingových splátok v úhrnnej hodnote 18.000 Eur považoval odvolací súd vecne správny a námietku zo strany žalobcu v odvolaní za neopodstatnenú. Odvolací súd osobitne dal do pozornosti, že požiadavka zohľadniť leasingové splátky v úhrnnej hodnote 18.000 Eur by mohla mať relevanciu, ak by vykonané platby boli z výlučných prostriedkov žalobcu, avšak nič také sa

nepreukázalo.

2.2. K námietke žalobcu ohľadom zahrnutia sumy vo výške 3.339 Eur, ktorá predstavuje výplatu za hnutelné veci do aktív žalobcu odvolací súd uviedol, že „v danej veci ide síce o špecifickú procesnú situáciu, lebo už vo vzťahu k časti pôvodného majetku patriaceho do BSM bolo právoplatne rozhodnuté (uznesenie sp. zn. 2C/174/2008-23 zo dňa 14.1.2009) a mohlo by sa teda javiť, že ďalšie konanie podľa de lege lata hmotného práva už je neprípustné. Odvolací súd považoval za dôležité naplniť zmysel a cieľ občianskeho sporového konania, a to na základe žaloby, usporiadať spravodlivo a hospodárne pomery dvoch občanov. Berúc zreteľ na možnosti tvorby práva (čl. 4 CSP), odvolací súd dospel k záveru, že má význam pomerovať výsledok podľa preskúmaného rozsudku s výsledkom, ktorý by tu bol, ak by sa jednalo o vyporiadanie celej masy BSM. Odvolací súd dospel k záveru, že napadnutý rozsudok sa neodkláňa od požiadavky na spravodlivé usporiadanie pomerom medzi manželmi. Obidve strany sporu by mali niesť dôsledky za to, že v pôvodnom konaní sp. zn. 2C/174/2008 nezahrnuli všetok majetok (pravidlo iudicium duplex).“

2.3. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 s poukazom na ust. § 255 ods. 1 CSP a vychádzajúc zo zásady úspešnosti, úspešnej žalovanej v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli, a tomu zodpovedá aj rozhodnutie odvolacieho súdu o náhrade trov odvolacieho konania.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie, ktorého prípustnosť a dôvodnosť vyvodzoval z ustanovení § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Namietal, že kým súd prvej inštancie do prvého výroku ako majetok účastníkov správne vymedzil iba byt a vklad na vkladovom účte v bode 44. odôvodnenia do masy BSM už nelogicky a nepochopiteľne poňal aj sumu 3339 €, ktorú žalovaná zaplatila žalobcovi ako finančné vyrovnanie hnutelných vecí patriacich do BSM, a to na základe uznesenia OS Svidník sp. zn. 2C/174/2008 zo 14.1.2009, ktoré nadobudlo právoplatnosť 11.2.2009. Pokiaľ odvolací súd tento nezákonný postup zdôvodňuje nelogickým právne neakceptovateľným konštatovaním spravodlivého a hospodárneho usporiadania pomerov, tak tento mal zvoliť radšej ako k rozhodnutiu ako celku. Naviac tieto aktíva sa objavili prvýkrát až v odôvodnení rozsudku súdu prvej inštancie, pričom žiadna zo strán ich nežiadala zahrnúť, v dôsledku čoho žalobca nemohol namietať právnu nezmyselnosť tohto postupu súdu. Odvolací súd na túto námietku žalobcu vznesenú v odvolaní vôbec nereagoval. Dovolateľ tiež namietal, že odvolací súd bez toho, aby doplnil alebo zopakoval dokazovania prehodnotil skutkový stav a na rozdiel od okresného súdu dospel k inému skutkovému záveru vo veci posúdenia leasingu motorového vozidla, a to v tom zmysle, že hodnota leasingu mala byť zahrnutá do podnikania žalobcu, teda leasing vyhodnotil podnikateľský leasing tvoriaci súčasť neexistujúceho podniku žalobcu. V dôsledku toho odvolací súd dospel k inému skutkovému záveru, pričom následne toto skutkové zistenie nesprávne právne posúdil. Dovolateľ bol toho názoru, že hodnota, ktorá mala byť potom zahrnutá do vyporiadania BSM, nie je daná výškou doposiaľ zaplatených splátok. Táto suma sa odvíja od majetkového práva, ktoré vzniká z leasingovej zmluvy podnikajúcemu manželovi. So stanovením hodnoty majetkového práva spojeného s leasingovou zmluvou súvisí aj právna otázka, ktorá nebola doposiaľ riešená. Dovolateľ uviedol, že táto hodnota by mala byť stanovená odpočítaním nezaplatených leasingových splátok ku dňu zániku BSM od všeobecnej ceny leasingu, zohľadňujúc opotrebenie motorového vozidla, jeho užívanie pre potreby rodiny.

4. Žalovaná sa k dovolaniu nevyjadrila.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (ďalej len „dovolací súd“ resp. „najvyšší súd“) príslušný na rozhodnutie o dovolaní (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade so zákonom advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) po preskúmaní, či dovolanie obsahuje zákonom predpísané náležitosti (§ 428 CSP) a či sú splnené podmienky podľa § 429 CSP, v rámci dovolacieho prieskumu dospel k záveru, že dovolanie je podané dôvodne.

6. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. Žalobca prípustnosť podaného dovolania vyvodzuje z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Citované ustanovenie zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

9. K tomuto dôvodu prípustnosti dovolania treba uviesť, že ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP) uvádza, že súdy musia v rozsudkoch jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, musia sa zaoberať najdôležitejšími argumentami vznesenými stranami sporu a uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov, a že nedodržanie týchto požiadaviek je nezlučiteľné s ideou práva na spravodlivý proces (pozri napr. Garcia Ruiz v. Španielsko, Vétrenko v. Moldavsko, Kraska v. Švajčiarsko). Judikatúra ESLP síce nevyžaduje, aby na každý argument strany bola v odôvodnení rozhodnutia súdu daná odpoveď, trvá však na tom, že ak ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď súdu práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

10. Rovnako, podľa stabilizovanej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (IV. ÚS 14/07). Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (napr. III. ÚS 107/07). V prípade, keď právne závery súdu z vykonaných skutkových zistení v žiadnej mozgnej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplyvajú, treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (I. ÚS 243/07). Súd by mal byť preto vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení koherentný, t. j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne musí dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé (I. ÚS 243/07, I. ÚS 155/07, I. ÚS 402/08).

11. Aj najvyšší súd už v minulosti vo viacerých svojich rozhodnutiach, práve pod vplyvom judikatúry ESLP a ústavného súdu, zaujal stanovisko, že medzi práva strany civilného procesu na zabezpečenie spravodlivej ochrany jej práv a právom chránených záujmov patrí nepochybne aj právo na spravodlivý proces a že za porušenie tohto práva treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť, je totiž odrazom práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa zaoberá všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj špecifickými námietkami

strany sporu. Porušením uvedeného práva strany sporu na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej, sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo, aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Ak nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá i prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP.

12. Dovolací súd konštatuje, že odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu v preskúmvanej veci nie je možné považovať za súladné s vyššie uvedenými kritériami, keď toto je nedostatočné, závery odvolacieho súdu nemajú dostatočnú oporu v zistení rozhodujúcich skutkových okolností a ani právne posúdenie nemožno považovať za konzistentné a komplexné, zohľadňujúce všetky relevantné okolnosti prejednávanej veci.

13.1. Žalobca v odvolaní namietal, že súd prvej inštancie nepochopiteľne do aktív BSM zhrnul sumu 1261,37 €, ktorá predstavuje zaplatené splátky pôžičky od W. H. do doby zániku BSM, napriek tomu, že tieto boli zohľadnené v znížení zostatku záväzku účastníkov podľa bodu 36. rozsudku. Odvolací súd v preskúmvanom rozhodnutí na vyššie uvedené argumenty žalobcu nijako nereagoval a nedal na ne žiadnu relevantnú odpoveď, hoci sú významné z hľadiska finančného vyporiadania.

13.2. K námietke žalobcu týkajúcej sa zahrnutia sumy 3339 €, ktorú žalovaná zaplatila žalobcovi ako finančné vyrovnanie hnuiteľných vecí patriacich do BSM na základe právoplatného rozhodnutia súdu odvolací súd s odkazom na čl. 4 CSP uviedol, že rozsudkom sa neodkláňa od požiadavky na spravodlivé usporiadanie pomerov medzi manželmi.

13.2.1. Vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov sa musí týkať všetkého majetku existujúceho ku dňu jeho zániku. Pokiaľ došlo medzi rozvedenými manželmi k čiastkovej dohode vyporiadania majetku, túto bez ďalšieho nemožno s poukazom na princíp zmluvnej autonómie považovať za neprípustnú. Hodnoty, ktoré boli čiastkovou dohodou platne vyporiadané neprichádza do úvahy, pri naviazujúcom ďalšom vyporiadaní znovu vyporiadavať, ani preskúmať správnosť ustanovení dohody o rozdelení časti spoločného majetku, prípadne spoločných záväzkov, či správnosť ustanovenia o vyrovnaní podielov v rámci tohto čiastočného vyporiadania. Vo vzťahu k predchádzajúcej čiastočnej dohode o vyporiadaní však treba neskôr prihliadať na to, ako boli v dohode premietnuté zásady vyplývajúce z § 150 OZ tak, aby kritériá uvedené v tomto ustanovení neboli neodôvodnene použité nejednotne. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu vo vzťahu k tejto položke - zahrnutia sumy 3339 €, ktorú žalovaná zaplatila žalobcovi ako finančné vyrovnanie hnuiteľných vecí je však nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. Pri aplikácii čl. 4 CSP je nevyhnutné v odôvodnení uviesť výklad tohto ustanovenia s posúdením konkrétnych skutkových okolností danej veci. Zostalo nevysvetlené z akých dôvodov bola započítaná iba jednostranne suma 3339 €, ktorú žalovaná zaplatila žalobcovi za hnuiteľné veci a prečo do aktív žalovanej už neboli započítane hnuiteľné veci.

13.3. Dôvodná je aj námietka dovolateľa týkajúca sa sumy 18.076 Eur (akontácia vo výške 8.135,80 Eur a ďalších 21 splátok po 469,76 Eur), ktorá bola zahrnutá ako aktíva žalobcu.

13.3.1. Leasingová zmluva má povahu inominátnej zmluvy v zmysle § 51 a § 491 OZ, ktorej cieľom je konečný prevod vlastníctva k predmetu na leasingového nájomcu. Prvky nájmu predmetu leasingu nemôžu samy o sebe obstať ako „čistá“ nájomná zmluva. Dojednania tejto inominátnej zmluvy preto nemožno v tomto zmysle napríklad rozštiepiť v zmysle ustanovenia § 41 OZ na časť týkajúcu sa záväzkov spojených s „nájomom“ predmetu leasingu a časť vzťahujúcu sa na záväzok prevodu predmetu leasingu do vlastníctva leasingového nájomcu, a to práve s ohľadom na špecifický účel tejto inominátnej zmluvy.

13.3.2. Súd v konaní o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva rieši otázku, či a nakoľko prihliadne k platbám z leasingovej zmluvy, uzavretej za trvania manželstva účastníkov jedným z nich, a splácaným len ním aj po zániku manželstva, do akej miery boli sumy zaplatené v rámci leasingu nájomcom nielen nájomným z prenajatej veci a nakoľko súčasne predstavovali zálohu resp. splátky kúpnej ceny z jej následného predaja účastníkovi, resp. túto cenu znižovali. Pre riešenie týchto otázok musí súd predovšetkým poznať obsah leasingovej zmluvy. V spise sa uvedená zmluva nenachádza (na čl. 1. 173 je iba výpis zo splátkového kalendára), ani v zápisnici o pojednávaní nie je zmienka o vykonaní dôkazu touto listinou. Odvolací súd sa vecou z tohoto hľadiska vôbec nezaoberal, nevysvetlil ako dospel

k záveru, že išlo o podnikateľský leasing žalobcu, hoci to stranami nebolo tvrdené a bez vysvetlenia zostalo aj zahrnutie celej sumy, ktorá bola vyplatená za trvania manželstva v súvislosti s leasingovou zmluvou ako aktívum žalobcu (nie iba polovice, keďže malo ísť o spoločné finančné prostriedky a nie prostriedky patriace výlučne žalovanej).

14. Na základe vyššie uvedeného dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné, v dôsledku čoho je potrebné konštatovať, že zo strany odvolacieho súdu došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces strán sporu v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP. Táto skutočnosť je okolnosťou, pre ktorú musí dovolací súd dovolaním napadnuté rozhodnutie vždy zrušiť, pretože rozhodnutie vydané v konaní postihnutom tak závažnou procesnou vadou nemôže byť považované za správne. Preto dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil (§ 449 ods. 1 CSP) a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 450 CSP).

15. Vzhľadom na dôvod zrušenia napadnutého rozsudku dovolací súd nepristúpil k posúdeniu opodstatnenosti ďalšej argumentácie žalobcu. Postupoval v súlade s rozhodovacou praxou dovolacieho súdu, ktorá sa ustálila na názore, že v prípade dôvodne namietanej vady zmätočnosti ide o procesnú nesprávnosť, pri ktorej je predčasné podrobiť napadnuté rozhodnutie meritórnemu dovolaciemu prieskumu (1Cdo/166/2017, 2Cdo/88/2017, 3Cdo/146/2018, 4Cdo/191/2018, 5Cdo/29/2016, 8Cdo/70/2017). Z dôvodu, že konanie bolo zaťažené vadou podľa § 420 písm. f) CSP, pre ktorú bolo potrebné rozhodnutie odvolacieho súdu zrušiť, dovolací súd sa v ďalšom už nezaoberal žalobcom namietanou prípustnosťou dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

16. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania bude rozhodnuté odvolacím súdom prvej inštancie v novom rozhodnutí vo veci samej v súlade s ustanovením § 453 ods. 1, 3 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP.

17. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok